

Engellilere müjdeler

Nur Ölçer: “Haftada bir engellilerle risâle sohbeti yapıyoruz. Kimisi gözlerini kaybetmiş. Kimisi felç, kimisi ortopedik özürlü vb. Her zaman ortak soruları şu:

Neden biz? Dünyada diğer sağlam insanların faydalandığı nimetlerden neden mahrum oluyoruz. Başkalarına bağımlı yaşamak bizi üzüyor. Bizim yaşadığımız bu sıkıntının dünyadaki ve ahiretteki karşılığı ne? Ailemizin hem bu dünyada hem de ahiretteki kazancı ne? Çünkü bizden dolayı çok mutsuz ve yoruluyorlar. Ve daha buna benzer nice sorular. Onlara hakiki umut kaynağı olacak şekilde bugünlerde yazarsanız memnun oluruz.”

Özürlülere veya özürliye şefkatle yardım eden yakınlarına, sabretmeleri ve Allah’a sitem etmemeleri, Allah’a küsmemeleri şartıyla, büyük müjdeler vardır. Hastalıkların, doğuştan getirilen sakatlıkların, sonradan meydana gelen özürlerin ve muhtelif yaratılış eksikliklerinin görünen acı ve ızdıraplı yüzüne bakıp hüzne kapılmamalı, kusurlu bir biçimde dünyaya geldiğine pişmanlık göstermemeli; perde arkasındaki büyük mükâfat cihetine, eşsiz güzelliğine ve Allah’ın rızasını kazanmaya elverişli yüzüne bakıp sabretmelidir.

Bediüzzaman Hazretlerine göre;

1- Cenâb-ı Hak insana giydirdiği vücut elbisesini sanatına mazhar ediyor. İnsanı bir model yapmış; o vücut elbisesini o model üstünde kesiyor, biçiyor, değiştiriyor, muhtelif isimlerinin cilvelerini gösteriyor. Şafî ismi hastalıkları istediği gibi, Rezzak ismi de açlığı ve susuzluğu gerektiriyor. Ve hakeza... Mülk sahibi Allah’tır. Mülkünde dilediği gibi tasarruf etmeye elbette hakkı vardır.

2- Hayat musibetlerle ve hastalıklarla arınır, olgunlaşır, kuvvet bulur, yükselir,

netice verir, mükemmele ulaşır ve hayatî vazifesini yapar. İstirahat içinde monoton, tekdüze ve hastalısız bir hayat, mutlak hayır olan vücuttan ziyade, mutlak şer olan yokluğa daha yakındır ve yokluğa bakar.

3- Bu dünya bir imtihan meydanı ve bir hizmet yurdudur. Lezzet, ücret ve mükâfat yeri değildir. Madem hizmet yurdudur ve ibadet mahallidir. Hastalıklar, sakatlıklar ve musibetler, engel ve özür durumları—dinî olmamak ve sabretmek şartıyla—o hizmete ve o ibadete çok uygun düşüyor ve kuvvet veriyor. Ve her bir saati, bir gün ibadet hükmüne getirdiğinden, şikâyet değil, bilakis şükretmek gerektir.

Saîd Nursî hazretlerine göre ibadet iki kısımdır:

1- Müsbet ibadet. Bu kısım, bildiğimiz namaz, oruç, zekât ve hac gibi irademize bağlı olarak yaptığımız ibadetlerdir.

2- Menfî ibadet. Bu kısım ibadet, hastalıklar, sakatlıklar, özürler, musibetler ve afetler gibi insanın iradesi dışında gelip, insana Allah'ın aciz ve zayıf bir kulu olduğunu tam bildiren tecellîlerdir. Bu yol ile musibete uğrayan, sakat kalan, hasta olan ve sıkıntı çeken kul zayıf olduğunu, aciz olduğunu tam hisseder, Rabb-i Rahîm'ine tam yönelir, tam ve riyasız sığınır. Yalnız ve halisane O'nu düşünür, yalnız O'na döner, yalnız O'ndan yardım ister, yalnız O'ndan medet bekler, yalnız O'na yalvarır. Böylece halisane ve masumane bir ibadet dairesi içine girer. Allah'ın kulu olduğunu, Allah'ın yardımını, merhameti ve inayeti olmasa bir hiç olduğunu tam hisseder. Bu tür ibadete riyâ girmesine imkân yoktur. Onun için halistir.

Musibete uğrayan, hasta olan, engelli doğan veya engelli kalan kişi, eğer sabretse, musîbetin mükâfâtını düşünse, şükretse, o zaman her bir saati bir gün ibâdet hükmüne geçer. Kısacık ömrü uzun bir ömür olur. Hatta öyle hastalar, özürülüler, engelliler ve musîbetzedeler var ki, bir dakikası bir gün ibadet hükmüne geçmektedir.¹

Bediüzzaman'ın, başka türden engelliler için de kıyas edilebilecek tarzda, hadis-i şeriflere dayanarak “görme engelliler”le ilgili verdiği şu müjde de, ne kadar manidardır:

“Ey gözüne perde gelen hasta! Eğer ehl-i imanın gözüne gelen perdenin altında nasıl bir nur ve mânevî bir göz olduğunu bilsen, ‘Yüz bin şükür Rabb-i Rahîm’ime’ dersin. (...) Evet, bir mü'min, gözüne perde çekilse ve gözü kapalı kabre girse, derecesine göre, ehl-i kuburdan [kabir ehlinden] çok ziyade o âlem-i nuru temâşâ edebilir.¹ Bu dünyada nasıl çok şeyleri biz görüyoruz, kör olan mü'minler görmüyorlar. Kabirde o körler, imanla gitmişse, o derece ehl-i kuburdan ziyade görür. En uzak gösteren dürbünlerle bakar nevinde, kabrinde, derecesine göre, Cennet bağlarını sinema gibi görüp temâşâ ederler.

“İşte böyle gayet nurlu ve toprak altında iken göklerin üstündeki Cenneti görecek ve seyredecek bir gözü, bu gözündeki perde altında, şükürle, sabırla bulabilirsin. İşte o perdeyi senin gözünden kaldıracak, o gözle seni baktıracak göz hekimi, Kur’ân-ı Hakîm’dir.”²

Demek sabretmek, şükretmek ve isyan etmemek şartıyla, insanın engel ve özür durumu insana lütfedilmiş bir nimet ve tam bir sevap makinesi hükmündedir.

DUA

Ey Alîm-i Külli Şey! Özürlerimizi, hastalıklarımızı, kederlerimizi, korkularımızı, sevgilerimizi, bilgilerimizi, görgülerimizi, amellerimizi seninle aramızda perde kılma, pencere kıl! Sana ulaşmaya engel kılma, kolaylaştırıcı kıl! Seni bilmeye, Senin rızana nâil olmaya, Senin rahmetine ermeye, Senin Cennetine varmaya vasıta kıl! Senin Cemalini görmeye vesile kıl! Âmin!

Dipnot:

1- Lem’alar, 2. Lem’a, s. 23, 2- Lem’alar, 25. Lem’a, 14. Devâ, s. 485